

*Egy virágos mező leg szebb Díszének a' Rósfának vi-
dám és halavány ábrázattyában képzelte a' Mu-
sa egy érdemes Hajadonnak kedves, és az irigyek
mint meg annyi mérges állatok által halavánnyá
tett Tekintetét.*

Egy Rósa - Szál.

A ki kedvefléggel fellyül mul másokat ;
Talál a' magának Tisztelőt ma fokat ;
Talál otsárlótis igen feles számmal,
A' kik kedveflégét nézik immel ámmal.
Képzeldj egy zöld bárfony ki rerjesztett rétet,
Mellyen Pán vagy ritkán vagy soha sem étet.
Mellynek fűvét édes Balsommal élefszi
Az Harmat, gyöngyeit mikor rá szélefszi.
Mellynek plántái, a' Nap-nyugoti szélnek
Szárnyárol tsepegő nedvefléggel élnek,
Hol az apró virág, mint meg annyi tsillag
Az égen, a' fu közt tündököl, és villag.
Mellyen Aristeus örzi szárnyas népét,
Es gyűjteni vele édes mézit 's lépét.
Minden ki nyilt virág mint egy maga hívja
A' méz gyűjtöt, mézit hogy belolle szivja.
De a' többi között, nőtt fel egy Rósa-szál,
Mellynek magas ágán egy ki nyilt Rósa áll.
Gyönyörű és kedves más virágok felett ;
Azert Királynéjok a' többinek e' lett.
Éppen most tellyesebb nyilt ortzája ennek,
Melly magára vonnya nézésit mindennek.
Ezért minden apróbb virág mellyel teli
Vagyon a' rét, ötet leg inkább tiszteli.
Néha Méltosága' unalmára esik ;
Mivel Tisztelőji gyakran meg keresik,
A méhek ha jönnek ezen legelőre,
Méz gyűjteni réá szálnak leg - előre,

Szárnyokkal körüle kedvesen zengetnek,
 Az alább valóknak tél tul izengetnek.
 Előbb ezt idvezlik, ezt áldják 's tsokollyák,
 Addig a' többitől magokat meg ollyák.
 Nyájas intéfeket meg vetik, nem szálnak,
 Rájok, mert virágja szebb a' Rósa - szálnak.
 Más szárnyas népekis illyen buzgón égnek,
 Hiv tiszteletére e' ritka szépfégnek.
 Im! ez kedvességgel fellyül múlt másokat,
 Azért nyer magának tisztelőt illy fokot.
 Képzem, ha valaki ezt le szakasztaná,
 A' többi örömét mint meg akasztaná.
 Ah! ne bántsa fenki e' virágok' szépét,
 Ki köztök viseli a' Királyné-képét.
 Teis oh szárnyas nép! nyájason repdesse,
 Körül, csak virágját ne hogy meg tsipdesse
 Kiméld a' lábadra ragadt fártól, portól,
 Egek! kimiljétek Tiis a' záportól.
 Flóra! réted' díszét tartsd mind szemed fényét,
 Hogy meg ne zavarja fenki kedves kényét.
 Oltalmazd, takargasd ötet; mert a' mennyi
 Tisztelője vagyon, irigyeis ennyi.
 Itten lehet látni azt, hogy e' legesleg,
 Szebb öröm, méreggel vagyon elegyesleg.
 Mert jollehet ágát, melly ötet viseli,
 Ellenfége, ellen jól bé töviseli;
 De tövisle közt is mászva fokban mennek,
 Szűrös lábaikkal virágjára ennek.
 Tekereg a' Hernyó, vigyázza az útát,
 Feje' járáfais irigységet mutat.
 Végre fel vergődik, és valahová nyul,
 Labával, ortzája ott meg halaványul,
 A' Hangya, hátára fel rakott nyalábbal,
 Fút s járja e' terhes útát tsunya lábbal.

'S ha fel talált menni piros ortzájára,
Meg rántzofodott az valaholott jára.
Más apróbb férgekis fel mászkálnak ágán,
Hogy hadgyák mérgeknek látattytát virágán,
De az meg se tétzik, magárol le rázza,
Bé motskolt ortzáját újra meg tzi frázza,
Tövissei között még a' pókis lából,
Útat szö magának vékony fonalából.
De minek előtte tetejébe mászna;
A' tövissek miatt meg szakadoz vászna.
Meg bomlik az uttya, kéntelen megtérni,
Látván, hogy nints módja e' ként tzeljät érni.
Egy közzülök akad a' tövis' hegyibe,
Es ki ontya mérgit melly vala begyibe.
Egy szemét szurja ki, másnak béle omlik,
Az igyekezetek mindenként tsák romlik.
Ah mérges állatok! távollyabb állatok,
Ez uton hijába neis próbáljatok.
Hát más virágokat miért kimilletek?
A' mellyekre, nem más hanem ti illetek.
Itt ha mérgeteket akarjátok széllyel,
Ontani, szembe keil szálni a' vefzéllyel.
Nintsen ebben méreg: több van más apróba,
E mellet mindenkör kéttféges a' próba.
A' bizonyos, hogy Ti mindég törbe estek,
Jobb ha mérgeteknek más tárgyat kerestek.
Imé a' mérgével mindent motskoló pók,
Hátán vizzi vásznát, mint a' titkos lopók.
Mérgébe még sokkal nagyobra puffadott,
A' rosa' tövisse hogy útat nem adott.
Ott jár körös környül, 's vigyáz minden felé,
Bosszuállásában mit foghasson elé.
Egy mérges állatot; bámulj véges Elme!
Millyen álnoklágra ingerel Sérelme.

A'

A' vakmerő szándék el vesz: ollykor ér a'
 Mégis izélt; Im ezis mász egy olly kóréra,
 Mellyen ezer rétü háloját fonhalla:
 Abba leselkedni magát el vonhalla.
 Innen egy tzerénát nyujt a' tövifes ágig,
 Mellyen sétálhasson éppen a virágig.
 Mint vízi ezt véghez; nem tudom; az igaz,
 Hogy ez ágat tartya körve fokáig az.
 Ah irigy pók! oda sétálgattz most hidon,
 Hová nem mehettél hosszú lábaidon,
 Tszudalom, hogy nem félsz attól, hogy el szédülsz,
 'S az alattad lévo tövislek közzé dülfsz.
 Által horgya mérgit e' vékonyka szálon,
 Mellyet mérges füböl gyűjt e' zöld kaszálon,
 Hogy e' kedves rófat, a' mellynek levele
 Mofojgani láttzik, forázza le vele.
 Ki kendözve láttya néha a' méh reggel,
 Ötet, de majd a' pók bé hinti méreggel.
 Melly bé pettyegteti elegyített szinnel
 Pirosságát, ugmint fárgával, stettzinnel.
 Tisztelőji szinét látván, hizelkedve
 Tudakozzák tölle; hová tűnt el kedve?
 Nézi a' mérges Pók ezeket retzéből
 Pompára készített rejtek ketretzéből.
 Ah szép virág szálam! szebb vagy másnál igyis,
 Nem disztelenithet Téged az Irigy is
 Nem árt szépségednek femmi féle féreg,
 Nem marad ortzádon sokáig e' méreg.
 Ezt le törlöd rolla ártatlan Kezekkel;
 Aztis le hárintod tsak ugyan ezekkel.
 E' mellett, láddé mint szeretnek az Egek,
 Könyveket hullattyák reád a' Fellegek.
 A' hajnal, számodra minden reggel készít
 Feredöt, tsak mosdjál; erre minden kész itt.

Orzádat megtörli majdég gyenge szárnyal,
A Tollas-nép, a' melly elődbe le szárnyal.
Te mérges *Arakne!* ne fáradj hijába,
Mert nem nyersz örömet sok munkád' dijjába.
Ujra büntet *Flora* ama sok szentelen
Méréségeidért téged Te nemtelen!
Emlékezz, *Pallással* ujjot miként vontál,
A' Fonásban, de hogy durvább fellymet fontál,
Ezzel ellene tett bűnöd a' melly tetés
Volt akkor, hasonló vala a' büntetés.
Ah *Flora!* légy néki büntető *Pallásfa,*
Vakítsd meg, hogy mérget gyűjteni ne lássa.
Hatalmát, mellyel árt illy mérészen, vedd el,
Hogy többször árthasson azzal, ne szenvedd el.
Törjed pozdorjára a' szövő szerfzámát,
Vagy szaporítsd vele a' fántáknak számát.
Gyomlálj ki szemefen e' virág szál közzül,
Minden magos *Kórét,* mellynek a pók örül,
Vesta' tselédjei! apró rogyogványok!
Uton járók! virág-szerető Leányok!
Tiszteleteteket tegyétek meg főnként,
E virágok díszes Afizonyának önként.
Te pedig *Eolé!* kettős szelet lehelly
Ide; mert meg hervad ezek nélkül e' helyly.
Edgyet ollyat a melly Felhöt kerget, Eget
Vidámit, és el hajt minden fergeteget.
A' más lehelleded légyev tsendes, ebben
. Azt öntsed: hogy fujjon itten tsendesebben.
A dühös levegő eget el széleszfze,
E Rosát legyezze, balsommal éleszfze.
A' pók' hidját vágja ketté, lassan lassan
Minden ellenséget innen el ofzlassan.
'S ajálván ez egész rétnék Békesflégét,
Vigasztalja ennek leg szebb ékesflégét.
Irta Pápai István, N. Enyedi Deák.

Más mese. T. T. P* F*

Egy ember egy tónak partyán hogy sétála
 Egy vizi kigyóra a' fűben talála
 Jó helyen vagy, ugy mond, meg találtad béred
 Bútsuzz az élettől, ki omlik ma véred.
 Az el rémült kigyó mondja mentségére,
 Hogy soha senkinek nem vólt véttségére,
 Hogy a' vizből jöttki, keresvén élelmet,
 Nem vélvén, hogy leljen ily nagy veszedelmet.
 Az ember azt mondja, hogy a' kigyó fajta
 Háládatlan, 's nem kell konyörülni rajta,
 Bolond vólna a' ki edgyelis jól tenne
 Ki melengetöje' kész gyilkosa lenne.
 Az ártatlan kigyó látván veszedelmét,
 Végtére e' szóban keresi védelmét:
 Ha meg ölöd mind azt, ki él e' hibában;
 Ember nélkül a' föld ma marad magában.
 Látom, meg kell hálnom, kezedben életem,
 Engedd, hogy mongyamki rollad itéletem;
A' háládatlanság' eleven példája
Az ember; ezt valya minden állat' szája
 Ha nékem nem hiszel, bár kérdezd meg őket,
 Hivj elő ha tetfzik, ma minden élöket.
 Egy tehén egy szinben ott vólt szerentsére,
 Kit elő hívának kettőjök' perére.
 Lapsu lépéfeekkel oda mász a' tehén
 Alig tudott járnai, vak vólt szegény, és vón
 A' kiis tsendesen meg halván ügyöket;
 Keserves bögéssel igy szollitty a' őket.
 Hát ily igazfágon kellé vetélkédni,
 A' melyen nem lehet semmit kételkedni.
 Én tudom, 's én érzem, hogy ki mondhatatlan
 Mely igen az ember hozzám háládatlan

Én szolgáltam ötet testem' erejével
En tápláltam házát tölgyemnek tejével.
Gyermeki jöttek rám mint édes Annyokra,
A' mezőről vivén ételt asztalokra.
Ő nálla maradtak tizenöt borjaim,
Már most, hogy lassanként elfolytak napjaim
Hogy látya, hogy számos munkám után végre
Erőm elment, 's juték meg aggott vénlégre,
Kérded mi jutalmom? Bot, szitok, utálat,
Egész nap alig ád ennem egy fü szálat,
Ha ki erefztene leg-alább legelni,
Meg tudnám én ott kinn élelmemet lelni,
De fél, hogy farkasé lenne tsontom' bőre,
Azért nem erefztki a' szabad mezőre;
Fösvénysége miatt így kell hát koplalnom,
Talám két nap múlva éhen kell meghalnom.
Ha gazdám nem ember, hanem kigyó vólna,
Tudom, hogy így panaszt ma nyelvem nem szólna.
Kigyó, mond az ember, dadog ez a' tehén
Ne hidj a' szavának, mert ládd, hogy nints eszén
Az ilyen állatnak ha el-fogy a' teje,
A' lába szárába szál agya veleje.
Haljuk meg az ökröt, az a' mi hiv szolgánk,
Ily rémitő voksot, tudom, hogy nem mond ránk.
De hogy kezdi azis a' kérdést kérözni,
Keserves panaszját nem gyözi kettözni.
En tolom az igát, úgy mond, nagy ideje,
Hogy gazdám szolgáлом, már tiz esztendeje;
Nyáron hajnal előtt mentem az ekével,
Ugy tápláltam ötet kilentz gyermekével:
Hiv szolgálatomért fokszor bögésemre
Egy kis szénát alig vetett élelmemre
Körmon font ostora alatt feslett bőröm,
Tsomónként hullott le hátomról a' szöröm

Meg

Meg terhelt nem egyszer húsz 's harmincz másával
'S ha nem birtam, szidott 's szúrt a' vas-villával.

Illy fok kinzás után már most vénfégemre

Minden órán várom a' fejszét fejemre

Kigyó, mond az Ember, az okör prokátor

Vigyázz meg ne tsaljon, dadogjon ő bátor

Azt vélem, hogy ennek tán több efze vagyon;

De meg tsalt, mint látod, a' reménység nagyon

Látom, hogy a' kinek béle telhetetlen,

Annak jól szóllani rólunk lehetetlen.

Mivel az élő-fa nem kér tőlünk enni,

Őt' kell kettök között itélővé tenni.

A' ki-is örömeft elől áll e' szóra,

Szükségtek van, ugy mond, ítélő Biróra.

A' kigyónak szava meg tzáfolhatatlan,

Igaz, hogy az ember szörnyü háládatlan:

Erdőkön 's mezőkön 's széllyel a' határon

Az én árnyékomban nyukszik egész nyáron,

Efsőben 's melegben bé takarom fejét

Meg talállya bennem kész menedék helyét

Tavaszszal ő érte nyilik ki virágom

Őszfel gyümölcsökkel rakva minden ágom.

Ennyi fok hafznomért kérded jutalmamat;

Ha száradni láttya egy vagy két ágamat;

Nem hogy meg tisztitná régi hiv szólgáját,

Nem esméri többé hafznos élő-fáját

Nékem jő dühöfsen egy éles fejszével

'S ki-vágja tőrököm minden gyökerével

Az ember el vesztvén ittis procefsufsát;

Úri hatalmában keresgéli Jufsát.

Mi szükségem nékem, azt mondja ezekre?

Azonban a' kigyót vagdalja izekre. — —

